26 Ιουλίου 2015

Άγιος Νικόλαος Βελιμίροβιτς:Ποιόν εμπιστεύεσαι; Τον Θεό ή τον εαυτό σου;

Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Άγ. Νικόλαος (Βελιμίροβιτς) Επίσκοπος Αχρίδος / Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Ορθόδοξη πίστη

Φωτο:kostasxan.blogspot.com

Image not found or type unknown

Φωτο:kostasxan.blogspot.com

Αν όλα τα βουνά μετακινούνταν προς το μέρος σου, θα μπορούσες μήπως να τα σπρώξεις πίσω με τα ίδια σου τα χέρια; Όχι, δεν θα μπορούσες. Αν η σκοτεινή άβυσσος όλων των μυστηρίων του ουρανού και της γης έπεφτε καταπάνω στο κεράκι της δίκης σου γνώ-σης, μήπως εσύ θα μπορούσες τότε με τη δική σου γνώση να φωτίσεις το σκοτάδι; Πόσο μάλλον, όχι! Μην στηρίζεσαι στη δική σου φρόνηση: το μεγαλύτερο μέρος της ευπαθούς και αλλοιώσιμης ουσίας, που εσύ ονομάζεις διάνοια, δεν είναι τίποτε περισσότερο από γη και σποδός, δηλ. χώμα και στάχτη, στο τέλος.

Ω! άνθρωπε, μη στηρίζεσαι στη δική σου διάνοια διότι είναι ένας δρόμος επάνω στον οποίο κινείται βιαστικά ένας ολόκληρος όχλος- ένας πεινασμένος, διψασμένος, ετερόκλητος και φιλοπερίεργος όχλος ποικίλων αισθητηριακών εντυπώσεων.

Ω! άνθρωπε, εμπιστεύσου τον Κύριο με όλη την καρδιά σου. Σ’ Αυτόν βρίσκεται η ατελεύτητη Σοφία, του Παντεπόπτου η όρασις. «Τάδε έφη Κύριος: εμή βουλή, και ασφάλεια, εμή φρόνησις, εμή δε ισχύς» (Παροιμίαι 8,14). Εκείνος εφορά, Εκείνος παρατηρεί όλες τις διεξόδους στις οποίες τρέχει το αίμα σου και όλα τα σταυροδρόμια στα οποία περιπλανώνται οι σκέψεις σου. Εκείνος, συμπάσχων, προσφέρει τον Εαυτό Του με αγάπη σ’ εσένα ως Κυβερνήτης της ζωής κι εσύ ακόμα στηρίζεσαι στη σκοτισμένη και φθαρτή φρόνησή σου.

Πού ήταν η φρόνησή σου πριν να γεννηθείς; Πού ήταν η φρόνησή σου όταν το σώμα σου έπαιρνε τη μορφή του, όταν η καρδιά σου άρχισε να χτυπά και το αίμα σου να κυκλοφο-ρεί, όταν τα μάτια σου άρχισαν να ανοίγουν κι όταν η φωνή σου άρχισε να λαλεί από τον λάρυγγά σου; Τίνος ήταν η αντίληψη, ενώ ο νους σου κοιμόταν ακόμη αργός, όπως ένα κάρβουνο μέσα στο ανθρακωρυχείο; Ακόμη και τον καιρό που αφυπνίστηκε η αντίληψή σου, μήπως μπορείς να απαριθμή-σεις όλες τις αυταπάτες που σου διαβίβασε, όλα τα ψεύδη στα οποία σε ενέπλεξε, όλους

τους κινδύνους τους οποίους δεν προέβλεψε;

Ω! αδελφέ μου, μην επαίρεσαι, μόνο τον Κύριο να εμπι-στεύεσαι με όλη την καρδιά σου! Εκείνος σε προφύλαξε αμέτρητες φορές από τη «σοφία» σου, από τις αυταπάτες και τις ψευδαισθήσεις της και απ’ τον κίνδυνο στον οποίον αυτή σε ώθησε. Όπως του τυφλού συγκρινόμενη με εκείνου που βλέπει: τέτοια είναι η «σοφία» σου συγκρινόμενη με τη Σοφία του Θεού. Ω! τυφλέ, εμπιστεύσου μόνον τον Αρχηγό της Πίστεως. Ω! αδελφέ, εμπιστεύσου μόνο τον Κύριο εν όλη, καρδία σου!

Ω! Κύριε Παντεπόπτα, η αιώνια και άμεμπτη, αλάθητη Σοφία, βαθύτερη και από την οικουμένη και λαμπρότερη από τον ήλιο, προφύλαξέ μας από τα λάθη της δικής μας φρονήσεως.

Σοι πρέπει πάσα δόξα, τιμή και προσκύνησις εις τους αιώνας των αιώνων. Αμήν.

(Αγίου Νικολάου Βελιμίροβιτς, Ο Πρόλογος της Αχρίδος, Ιούνιος, εκδ. Άθως, σ.46-48)